

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. július 17.
(csütörtök)

Földvári Tibor

ELSŐSZÜLÖTTEK MEGVÁLTÁSA

Lekció: 4 Mózes 3,40-51

Alapige: 4 Mózes 3,40-51

Ezután azt mondta az ÚR Mózesnek: vedd számba Izráel fiai közül az elsőszülötteket egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig név szerint vedd számba őket. De válaszd külön nekem a lévítákat az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett és a lévíták jószágait Izráel jószágainak minden elsőszülöttje helyett, mert én vagyok az ÚR. Mózes tehát számba vette Izráel fiainak minden elsőszülöttjét, ahogy az ÚR parancsolta neki. A név szerint számba vett összes elsőszülött egy hónapostól fogva és feljebb huszonkétezer-kétszázhetvenhárom fő volt. Azután így szólt az ÚR Mózeshez: Válaszd ki a lévítákat az Izráel fiai közül való minden elsőszülött helyett és a lévíták állatait az ő állataik helyett, és a lévíták az enyéim legyenek. Én vagyok az ÚR. Ami pedig a kétszázhetvenhárom megváltását illeti, akik a lévíták számán felül vannak Izráel fiainak elsőszülöttei közül, végy öt-öt sékelt fejenként. A szent sékel szerint vedd azt, amelyben húsz géra egy sékel. Add azt a pénzt Áronnak és fiainak váltságul a köztük levő számfelettiekért. Beszedte tehát Mózes a váltságpénzt azoktól, akik a lévíták által megváltottak számán felül voltak. Izráel fiainak elsőszülöttjeitől szedte be e pénzt, ezerháromszázhatvanöt sékelt a szent sékel szerint. Mózes a megváltottak pénzét Áronnak és fiainak adta az ÚR parancsa szerint, amint megparancsolta Mózesnek.

Imádkozzunk!

Imádunk téged, mennyei Atyánk, mert „akik az Úrban bíznak, erejük megújul és szárnyra kelnek mint a saskeselyűk. Futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” És dicsőítünk téged, Atyánk, mert a te isteni szentséged, háromszor szent voltod ma is áll, ma is betölti az egész földet. És hódolunk előtted, hogy különösképpen is bennünket mint a te népedet, mint a te néped közösségét itt Pasaréten is, és tudjuk, Urunk, hogy azokat a társainkat, barátainkat, lelki testvéreinket is betölti a te dicsőséged, akik most lehet, hogy betegágyon fekszenek a kórházban vagy otthon, akik nehéz terheket hordoznak. És azokat is, Urunk, akik pihennek, a szabadságos időt töltik. Köszönjük, Urunk, hogy a te néped szent, a te isteni szentségedet hordozza.

Arra kérünk, hogy a gyülekezet közösségében hadd tudjunk a szentségben mélyedni, hadd látszódjon rajtunk a krisztusi élet öröme, a nehézségek, bajok között is békessége.

Kérünk arra téged, hogy azokat a családokat, akik ezen a mai napon ravatal mellett álltak meg, és hallották az ígét, különösképpen is kísérje kegyelmed. Add, Urunk, hogy a hallott ige hadd legyen számukra vigasztalás továbbra is.

Az Úr Jézusért kérjük, Atyánk, szólj hozzánk személyesen, mert mi csak akkor tudunk imádni szívből téged, hogyha halljuk a szavad, aminek akarunk szívből engedelmeskedni most is az Úr Jézusért, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Nem gondoltam volna, hogy a foci világbajnokság befejezése után is lehet még az istentisztelet elején a bevezetőben beszélni a futballról, ugyanis megdöbbenve olvasom a hírekben, a médiában hogy a különböző csatárok, középpályások, sőt kapusok is mennyire kelendőek, az európai nagy csapatok lecsapnak rájuk, átigazolják őket, mert így akarnak majd ősszel elindulni a bajnokságokban. Nagyon híres játékosokról, személyükről, még hatalmasabb összegekről lehet olvasni, több millió euróról. Mert ha az egyik csapatból a másikba át akarják vinni a szerződéssel lekötött focistát, akkor ugye ezért fizetni kell, ki kell váltani, és meg van szabva, hogy mennyi az összeg.

És az a kiváltás, ami a fociban is ennél a vásárlási összegnél előttünk van, ugyanolyan egyszerű módon megvalósult – ahogy látjuk – az ószövetségi időben is. Itt is személyekről volt szó – mondjuk, itt kevésbé híres személyekről –, de itt is a személyek kiváltásáról hallottunk, annak a 273 főnek a pénzbeni megváltásáról. Egy-egy fő öt-öt sékelt – a régi

Károli szerint siklust – kellett, hogy fizessen. Milyen lelki üzenet van számunkra, újszövetségi hívó nép számára ebben az egyszerű történeti mozzanatban, ami itt egyszer megtörtént a pusztai vándorlás kezdetén, mielőtt elindult volna Izrael népe a Sínaitól, hogy az elsőszülötteket ki kellett váltani. Egyrészt a lévíták személye jelentette, de a váltságpénz a számfelettiekért a szó szoros értelmében is valóban pénz volt, a megváltásuk, kiváltásuk ára. Milyen üzenet van tehát ebben? Hogyan mutat ez a történet az Úr Jézus megváltó személyére? Az ő megváltó munkájának milyen aspektusait, szempontjait emeli ki? És miért is fontos ez ma is nekünk, ma élő hívó keresztyéneknek? Röviden ezt vizsgáljuk majd.

Mielőtt az egész történetet elemezzük, azt esetleg tisztázzuk, hogy valószínűleg az összeg, amit itt fizetni kellett, az ókori időkben egy sékel, az több mint egy havi munkabére volt egy rendes munkásnak. Több mint öt havi munkabér. És hogyha hallottuk a számot a végén, hogy mennyi is volt a teljes szám – 1365 sékel –, akkor azt ha besorozzuk, akkor nem kis összeg jön össze az ókori világ szempontjából. Ugyanakkor az is igaz, hogy nem ez volt a legnagyobb összeg, amit fizetni kellett ilyen esetekben. Ez az összeg a Mózes 3. könyve 27. részének 6. versében is szerepel, amikor egy kisgyermekért kellett valamilyen összeget fizetni. Az azonban kiderül, hogy azért kellett ezt a váltságdíjat, váltságpénzt fizetni, mert többen voltak az elsőszülöttek, mint a lévíták.

És itt rögtön kapcsolódom az első gondolathoz, hogy miért is olyan fontos ez nekünk is. Hiszen a Mózes 4. könyve arról híres – itt az elején mindenképpen –, hogy nagyon sok számmal találkozunk, nagyon sok névvel – itt is kiemelte, hogy név szerint vedd számba az elsőszülötteket, előtte név szerint számba kellett venni a lévítákat –, sok szám, sok név, és mi úgy gondolhatnánk, hogy nekünk azért ez nem annyira fontos. Én a szolgálat miatt is tudatosan végigolvastam minden nevet most az utóbbi napokban, hogy nehogy azt kelljen mondanom, hogy nem bírtan én se végigolvasni, mikor tudtam, hogy úgylát csak nevek vannak abban a jónéhány versben. De ahogy készültem erre az igeszolgálatra, megdöbbenett, hogy hányszor szerepelt a megelőző részekben is és majd a folytatásban is ez, hogy „és monda az Úr Mózesnek” vagy „és szóla az Úr”.

Nagyon fontos azt tudatosítani, hogy a Mózes 4. könyve ezzel kezdődik: és szóla az Úr. Ez is a héber könyvnek a neve, mint első kifejezés, erről kapta a nevét. És bizony a végén is egyfajta keretbe foglalva Mózes 4. könyve 36. részének legutolsó versében az Úr megszólalásával találkozunk, amikor arról olvasunk: ezek a parancsolatok és végzések, amelyeket Mózes által parancsolt az Úr Izrael fiainak Moáb mezőségén a Jordán mellett Jerikó ellenében. Szólt az Úr, parancsolt az Úr, mert

fontos dolgokat akart elmondani. Ez azért nagyon jelentős, mert ezek szerint az Úrnak, illetve az Úr szerint a népének is, az ószövetségi népének is, meg hát nekünk is mindenképpen fontos azt tudatosítani, hogy mekkora a létszám, kik azok a nevek, akik az Úr előtt ott vannak. És amikor különösen ki akarja emelni az egyes nevek és létszámok említésénél, akkor külön kiemeli újra az egyes szakaszokon belül is, hogy „és monda az Úr”.

Itt is hallottuk, nem véletlenül. Beszél a megelőző szakaszokban itt a 3. részben a lévíták tisztéről, a lévíták számáról, – megtudtuk, hogy 22 ezer –, majd a folytatásban hallottuk: „és monda az Úr Mózesnek”. Aztán amikor kiderül, hogy mennyien vannak az elsőszülöttek, akkor megint hangsúlyozni akarja Isten a kijelentés fontosságát, és megint „és szólt az Úr Mózeshez”, hogy akkor mit tegyen, mivel többen vannak. Nekünk, amikor olvassuk magyar Bibliánkban ezt, hogy „és monda az Úr”, „és szóla az Úr”, szerintem szinte természetes, mert mi ehhez hozzá vagyunk szokva. De itt a Mózes 4. könyvében, ha olvassuk és a folytatásban is, mindig figyeljünk oda, mert ez mindig hangsúlyos ebben a bibliai könyvben, hogy Isten valami fontosat akar mondani. Még akkor is, ha megint számok és nevek jönnek talán.

Itt tehát a lévíták szolgálata leírásánál találkozunk ezzel a kijelentéssel, és rögtön hadd fogalmazzam meg: kiderül, hogy nemcsak a lévíták szolgálata fontos az Úrnak, hanem a személyük is. Nemcsak az, amit tesznek, hanem akik ők az Úr számára, az Úrnak, illetve az Úr népe számára. Az egyik kommentáríró megfogalmazta ezt a fontos alapelvet az Újszövetségre tekintve, hogy a lévíták személye, szolgálata mindenképpen mutat előre az Úr Jézus személyére, szolgálatára itt – lévíták is szolgálói az Úrnak, Jézus is az Úr szolgája –, és hogy milyen kapcsolat van Jézus és az övéi, az Úr Jézus szolgálata és az övéi között mint bibliai alapelv. Majd látjuk ennek az üzenetét is.

Szólt tehát az Úr kétszer is, mert nagyon fontos dolgot akart elmondani a népnek. És mi az, ami Isten számára fontos? Az elsőszülöttek kiváltása, az elsőszülöttek megváltása. A lévíták számbavétele 22 ezer személyt adott meg, és amikor mindezt leírja, akkor szólal meg Isten, hogy vedd számba az elsőszülötteket is. Az egyik írásmagyarázó azt gondolja és azt húzza alá, hogy valószínűleg ezek az elsőszülöttek, akik az Egyiptomból való kijövetel óta születtek Izrael népe között, hogyha olyan nagy a létszám, hogy csaknem kétmillió ember tartózkodott ott a Sínai hegyenél, akkor annak a tizenhárom hónapnak az elsőszülöttjeiről lehet szó ebben az esetben. Amikor megszámlálják az elsőszülöttek számát, kiderül, hogy 22 273. Jegyezzük meg ezt a nagyon fontos számot, hogy 273.

Ha azt mondanánk, hogy ezer, ha azt mondanánk, hogy 7, 12, 40, sokkal gyakoribb számok a Bibliában. De az elsőszülöttek megváltásánál ez a teljesen egyedi történet, ez a 273-as szám lesz a fontos.

Az elsőszülöttek személyéről már rögtön a kivonulás előtt is, az egyiptomi szabadulás előtt megfogalmazza Isten, hogy mi a szabály. Mózes 2. könyve 14. részében olvassuk a Vörös-tengeri átkelés csodálatos történetét. A 11-12. részekben leírja, hogy Isten hogyan kezeli az egyiptomi fáraót és a népét a tizedik csapással. Emlékszünk, hogy az egyiptomi elsőszülöttek, a jószágok, minden elsőszülött elpusztult. Izrael fiai elsőszülöttei csak azért nem pusztultak el, mert a bárány vére Isten akaratára szerint és annak engedelmeskedve megvédte őket.

Mózes 2. könyve 13. részének az elején Isten kijelenti, hogy az elsőszülöttek az enyéim. Azaz Izrael fiai elsőszülötteinek is meg kellett volna halni, de az Úr szabadítása a bárány feláldozása által különleges megoldást jelentett, de Isten azt mondta: ők is az enyéim, mert hozzám tartoznak. Jézust magát is ezért is kellett bemutatni a templomban (Lukács 2. rész 23. verse). Nem volt az véletlen, hogy ezután az Izrael fiai elsőszülött fiúit mindig bemutatják az Úrnak, mert az Úréi. Nekik is meg kellett volna halni, de ők életben maradhattak, de az enyéme az elsőszülöttek.

Itt a Mózes 4. könyve 3. részében azt a nagyon bátorító igazságot tudjuk meg az Úr döntésében, hogy a lévítákat is az Úr magának választotta, és az elsőszülöttek helyett. Ha az Úréi, akkor teljesen az Úrnak kellene, hogy éljenek, de ugye az Úr közelében, a szent sátorban csak az Áron utódai lehetnek, a lévíták, ezért Isten azt mondta ki, hogy minden elsőszülött helyett a lévíták lesznek az enyéim. Egész életükben ők fognak az én jelenlétemben legközelebb lenni és szolgálni. És hogy Isten kiemelje ennek a döntésének a súlyát, elmondta, hogy, a lévíták és mindenük, minden jószáguk, minden vagyonuk az enyém. Emlékszünk, hogy ezért sem lehetett a lévítáknak saját földjük Kánaán földjén sem. Én vagyok az ő örökségük, mert ők az enyéme.

Amikor kiderült, hogy az elsőszülöttek száma meghaladja a lévíták létszámát, akkor szólal meg megint az Úr és elmondja Mózesnek, hogy akkor ez a megoldás. Akkor az elsőszülöttek, akik számfeletti, azok megváltásra szorulnak. Mondhatnánk így is, hogy kiváltásra, csak a megváltás szó jobban ott van a fülünkben. Ki kell őket váltani. Ekkor mondja el a szabályt, hogy mennyi összegért lehet megváltani az elsőszülötteket, akik számfeletti. A megváltás és a kiváltás tehát öt sékel mindegyik megváltott személyre. Ez a megváltási összeg aztán – ahogy halottuk a végén – Mózesen keresztül Áronnak és a fiainak adatik, tehát az Úré lesz. Viszont Izrael fiai ott rögtön a Sínai hegynél is mielőtt el-

indultak volna a pusztába, tudhatták, hogy annak a 273 elsőszülöttnek, főnek a megváltási ára, az ott van az Úr sátorában, az az Úré. Ez a megváltás bére.

Ez tehát a történet maga. Milyen üzenete van számunkra? Hadd kérdezzem meg először, hogy amikor ezt a szót halljuk, hogy megváltás vagy megváltó, akkor milyen bibliai történetek, vagy milyen bibliai igazságok, elvek jutnak eszünkbe? Mert remélem, hogy azonnal beugrik, amit a Péter levelében olvasunk az Úr Jézusról, hogy nem ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem mint hibátlan a szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén. Most nem szó szerint idéztem. Vagy eszünkbe juthat Jób könyve: tudom, az én megváltóm él. Vagy eszünkbe juthat az Újszövetség számos kijelentése, ahol a rabszolga kiváltásáról, megváltásáról hallunk.

Én két jellemzőt akarok először előhozni, hogy ezek segítsenek megérteni a mostani megváltás gondolatának a szépségét az üzenetben. Amikor Jób mondta, hogy „tudom, az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll”, akkor azt a kifejezést használja az Írás, ami a megváltó, kiváltó rokonra vonatkozik. Boáz is ilyen lett Rúth és Naomi számára. Azaz a bajban, az eladósodott állapotban, talán még a rabszolgasorba kerülő, eladósodás miatt rabszolgasorba kerülő izraelinek is a családtag segítette, kiszabadította, kemény összeget fizetett ki, de a hangsúly azon van ebben az esetben, hogy családtag, aki hűséges a családhoz, segít. A közeli rokon, aki segít, a megváltó.

A másik pedig, amire már utaltam is, a rabszolga megváltása, megvásárlása. A piacon például megveszi valaki a rabszolgát, és ha utána felszabadítja, akkor többé nem rabszolga. Vagy a rabszolgatartótól megveszi egy másik rabszolgatartó, azután mégis csak felszabadítja, onnantól fogva szabad. A megváltó rokon gondolatnál a hangsúly azon van a megváltás üzenetében, hogy milyen kapcsolat van az Úr és az övéi között. Jézus a mi megváltó rokonunk, aki vállalja a családhoz való tartozást, hogy az övéi vagyunk, és szabadít.

A rabszolga megvásárlása pedig a szabadságot, szabadok vagyunk mert az Úr felszabadított a bűn uralmától. Szabadság az ítélettől, szabadság mindattól, ami a földi életben rettenetes, megrontó. Szabadság a haláltól. Nem vagyunk rabszolgái, mert az Úr megváltott, kiváltott. Itt fontos, amit a Péter levelében ott idéztünk már, hogy nem akármilyen módon váltott meg. Az Úrhoz fűződő kapcsolat tehát családtagként, illetve a szabadság gondolata különösen is hangsúlyos ezekben az esetekben.

Ebben a történetben, az elsőszülöttek megváltása történetében ennek a 273 számfeletti elsőszülött megváltása pénzösszege történetében

az üzenet, hogy életre vált meg, szentségre, szolgálatra és az Úr akarata szerint. Lehet, hogy még más szempontokat is, gondolatokat ide lehetne sorolni, nekem ez a négy lett hangsúlyos.

Az első tehát, hogy életre. Ennek a hangsúlya ott jön elő, hogy az elsőszülöttek nagyon jól tudták, és Isten ígéje a mózesi törvényekben több helyen is ezt előhozta már korábban is, hogy meg kellett volna halni az elsőszülötteknek, ahogy erre utaltam. Az, hogy az egyiptomi szabadulásban életben maradtunk, az csak azért lehetett, mert az Úr megmentett bennünket, megszabadított. Az elsőszülötteknek halni kellett volna, de élhetnek. Az Úr kegyelme aztán abban ment tovább: nem is akár-hogy élhetnek. Nekik elvileg az Úrnak való szolgálatban – hadd mondjam most így –, rabszolga-szolgálatban kellene lenniük, de az Úrnak való szolgálat egy teljes életre szóló módon nem az elsőszülötteké lesz, hanem a lévítáké. Ebben most nincs benne az, hogy negatív jellemző az Úrnak szolgálni, a hangsúly abban van, hogy az ő életük ilyen módon felszabadult élet lehet valóban, szintén szabad, mert a lévíták szolgálnak egy életre az Úrnak helyettem.

De ebben az is benne van az egész mózesi törvény szempontjából, hogy mivel a lévíták szolgálnak egy életen át hűséggel, ezért tulajdonképpen mi is az Úrral élhetünk, az Úrral való közösségben, az Úr jelenlétében. A lévíták személye, az elsőszülöttek életbenmaradása, a lévíták Úr előtti élete, az elsőszülöttek élete az Úr jelenlétében, az Úr népe között, de nem a szent sátorhoz kötött módon mind-mind arról beszél, hogy milyen élet az, amelyet megváltott az Úr. Nemcsak szabad élet, nemcsak az Úrral való szeretetkapcsolat családi jellege abban az értelemben, hogy amikor baj van, akkor az Úr segít, tehát nemcsak bajban, hanem az egész életem az Úr jelenlétében, az egész életem az Úrhoz tartozó módon, és itt a szentség is ide tartozik már.

A Galata levélben beszél arról az apostol, amikor a szabadságot nevezi meg mint lelki értéket, Galata levél 5. részben: „Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg ismét magatokat szolgaságnak igájával.” 13. vers: „Mert ti szabadságra hívatotok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ez egy ígében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Egy olyan élet, amit a szabadság is jellemez, de nemcsak a szabadság valamitől, hanem a szabadság valamire.

Itt az élet szó fontos nekem. Milyen ez az élet? Gondoljuk végig, hogy bennünket ki szabadított meg, bennünket ki váltott meg. Az Úr Jézus megváltó személye. És itt fontos, amit az az angol írásmagyarázó meg-

jegyzett, hogy a léviták személye, egész személye, egész lénye, a léviták mint szolgáló törzs mutat az Úr Jézus mint az Úr szolgálója személyére, megváltó munkájára. Az Úr Jézus megváltó személyének a titka, hogy ő az elsőszülött, az egyszülött. Ő nem élt, hanem neki meghalni kellett. Ő hordozta a testi, lelki halált, hogy mi, az övéi, akiket megváltott nemcsak a bűntől, kárhozattól, haláltól szabadon, hanem teljesen új élettel, sőt örök élettel élhessünk. Jézus halálába került ez, de ott van az Úr Jézus élete is. Ezt is még hadd jegyezzem meg. A bűnös ember nemcsak Isten teremtménye lehet, hanem Isten gyermeke életet élhet. Örök életet.

Az elsőszülöttek megváltása gondolatában tehát az életre. Itt arról van szó, hogy az életünk sokféle módon jellemezhető lehet. A földi életünkben Isten mai népét is sok minden jellemezheti, ahogy az Ószövetségben is az elsőszülötteket. Vannak örömök, vannak szomorúságok. Az is lehet még, hogy néha úgy érezzük, mintha nem is lennénk szabad. Vagy az Úr mintha nem akarna segíteni. Most megváltó rokon vagy nem megváltó rokon? Gondoljunk Jóbra, aki amikor kimondta, hogy tudom, az én megváltóm él, előtte arról kellett beszélnie, hogy mindenki elhagyta gyakorlatilag, egy csomó mindent nem ért, hogy mi történt vele és hogyan, egyben biztos volt: az Úr az én megváltó rokonom. A hívő életben néha még ez is kérdés lehet. De ez a bibliai történet azt hirdeti a maga létezésével, hogy a mi életünk, az nem akármilyen élet. Az Úr megváltó személye és megváltó műve, az elvégeztetett, kifizettetett. Ezért lehet életünk.

A szentség gondolata, ami a második, az azt húzza alá, hogy az enyém vagy. Ezeket a gondolatokat is ismerjük mi, csak most az üzenet miatt kell kiemelni, hogy az én életem, ami az Úrhoz tartozó élet, az ennek a fényében zajlik: én vagyok az Úr. Kétszer is mondta itt Isten, amikor beszélt a lévitákról: én vagyok az Úr, ők az enyéim. Én vagyok az Úr, ők az enyéim. Szentek. Hozzám tartoznak. Akkor is hozzám tartoznak, az elsőszülöttek is, hogyha vétkeznek. Ha a Galata levél említett igéje szerint mintha már megint kezdenének nem a szabadságban élni, kezdenék magukat megkötözni. Nem mindig egyszerű a megváltásnak a szabadság gondolatát elhinni, hogy megszabadított. Persze, megszabadított az Úr, de emlékszünk, hogy maga Pál is hogy küzdött azzal – a Római levél 7. része végére gondoljunk –, hogy mégis csak azt teszem, amit nem akarok. Tudom, hogy nem kellene, és mégis teszem, mintha nem lennék szabad, mintha a bűn még mindig szinte törvényszerűen uralkodna bennem. És az Úr válasza: élhetsz új életet, hiszen velem élsz, mert az enyém vagy. Krisztusban vagy.

Krisztus bennetek gondolata tartozik ide. Lehet, hogy vétkezel, lehet, hogy nem tudsz megállni a szabadságban – Galata levél 5. rész –,

talán még adod is magadat néha idegen hatalmaknak, uralmaknak, mintha más lenne az urad, de akkor is én vagyok az Úr, mert te az enyém vagy. A lévíták az enyéim. Az elsőszülöttek is az enyéim. Gondoljunk arra, amikor Izrael népe is hányszor más urat kezdett szolgálni. Nem volt az véletlen, hogy Isten ilyenkor számonkérte őket, helyreállította őket – ha kellett, jött a fogság –, de mindez azért volt, hogy megint szent nép lehessetek, azok legyetek, akik vagytok az én szememben. A szentség gondolata tehát, hogy az elsőszülöttek is az Úréi. A megváltás ára jelzi.

És akkor is az enyémekek vagytok, amikor bántanak benneteket miattam. Amikor lehet, hogy úgy tűnik, mintha nem ti lennétek a szabadok, amikor úgy tűnik, hogy mintha a világ, amely gyűlöl engem és benneteket, ő lenne az uralkodó, akkor is én vagyok az Úr és ti hozzám tartoztok. Az Úr népe. Most olvassuk a Korinthusi 2. levélben: Pál, hányszor szenvedett az Úrért, milyen rettenetes szenvedésekben is lehetett része, de az Úrért, az Úrhoz tartozva, mert megváltotta őt az Úr. Ha nem lett volna megváltás, ha nem tartozna az Úrhoz, akkor nem érné baj sem. Ez nem kérdés. De éppen azért, mert az Úré, mert szent, lehet, hogy támadják. De akkor azt támadják, aki az Úré.

Az életre, a szentségre és a szolgálatra. Ez a harmadik. A szolgálatra. Hallottuk a Galata levélben is: „hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak”. A szabadság ürügy ne legyen a testnek, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak. Itt fontos, hogy a lévíták valóban az Úr szolgálatában éltek. Szolgáló élet. Most a megváltás gondolata szempontjából emeljük ki: megváltotta az Úr az elsőszülötteket arra, hogy szolgálhassanak. Az Ószövetségben a lévíták, az Újszövetségben az Úr minden népe. Szolgálni az Úrnak. Ezért fontos, amit itt mond az ige, hogy mindenük, a lévíták és mindenük, amik az övék, az enyém és mindenükkel szolgálnak. Kifizeti az Úr a váltságot értünk, az Úr Jézus, aztán azt mondja, az enyém vagy, te vagy az enyém és mindened az enyém, akkor ebből következik, hogy szolgálhatsz nekem. A Korinthusi levélben olvastuk, hogy a macedón testvérek nagyon szegények voltak, és mégis mindent megtettek, hogy adakozhassanak a jeruzsálemi testvéreiknek. Olyan szép volt ott olvasni, hogy először önmagukat adták az Úrnak, tehát az én egész lényem az Úré, és akkor minden másom az Úré. Itt a történetben látszott, hogy a lévíták és minden jószáguk az elsőszülöttek helyett. Mindenem az Úré. Megváltott az Úr, hogy szolgálhassak neki.

Most nem az a gondolat van itt, testvérek, ami a másik megváltás szóból jön, hogy megvált az Úr a rabszolgaságból, és akkor szolgálhatok neki, hanem itt a hangsúly a lévíták miatt az istentiszteleti szolgálaton van. Hogy az egész életem az Úrnak végzett szolgálat, az Úr dicsősége

gére való. Ezért is jutott eszembe ott az ézsaiási ige, prófécia, amivel a köszöntés igéje megszólalt. A szeráfok is szolgálnak az Úrnak ott az ő jelenlétében, miközben takarják magukat az Úr szentsége miatt, de az ő szolgálatuk az, hogy kiáltják: szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével. A lévíták hogyan szolgálták az Urat? Erről olvastunk ma is, meg erről olvasunk több részben majd, hogy Áron meg a papok meg a lévíták. Ki, hogyan, mikor. Minden meg volt szabva a pusztai vándorlás során is.

A szolgálatra megváltott gondolatban az van benne, hogy nemcsak az életem az Úré, hozzá tartozom, hanem akkor ez az élet ebben a szolgáló létben teljesedik ki. Az, hogy ki hol szolgál és hogyan, az nem a lévítákra tartozott, az az Úrra tartozott. Ő mondta meg, hogy a kéhátiták a legszentebb dolgokat hordozzák majd, a Mérári fiai a faeszközöket a sátonál, a gersoniták pedig a ruhanemű dolgokat a szent sátor tárgyai közül. Nem az a kérdés, hogy ki hol szolgál, hanem hogy az egész életem szolgáló élet.

Vasárnap az összifjúsági ifjúsági alkalmunkon 5 órakor erről volt szó. Egyik presbitertestvérünk arról beszélt, hogy a fiatal hogyan élhet szolgáló életet. Ő is ezt emelte ki, hogy az egész életem tulajdonképpen szolgálat. És ez kiváltság. Vagy fárasztó? Mert beszél arról a Mózes 4. könyve, hogy a szolgálat terhe. Örömmel szolgálsz, ha az Úré vagy? Vagy azért nagyon össze kell szorítani a fogamat, hogy bevállaljak valamit, amit lehetőségképpen hallottam, hogy az Úrnak lehetne szolgálni. Csak-hogy a gondolat, ha figyeltünk, éppen azt mondja, hogy az egész életem, mert az Úré mindenem. Ha mindenem az Úré, akkor mindenemmel szolgálhatom az Urat.

Emlékszünk, hogy volt az első gyülekezetben egy asszony, aki egyetlen tüvel meg a hozzá tartozó cérnával szolgált az Urat. És ő nagyon hiányzott a gyülekezetből, amikor az Úr elhívta. Aztán feltámasztotta őt az Úr, Pétert felhasználta ebben, csoda történt, és utána nincs leírva, hogy ő hogyan szolgált tovább az Úrnak, de szerintem az egész Bibliából látszik az, hogy továbbra is tüvel és cérnával szolgált az első gyülekezetben.

Életre, szentségre, szolgálatra. És a végén ez, az Úr akarata, rendelete szerint. Ez nekem azért fontos, mert a megváltásnak az üzenetéhez kétszeres igazsággal és kétszeres bizonyossággal, biztosítékkal jelzi, hogy az Úr mennyire megváltott bennünket. Mert itt az Úr mondta ki, hogy meg kell váltani, ez a rendelem, ez az akaratom, ezt így kell csinálni. És mikor megtették, akkor ez megtörtént. Akar Isten valamit és az megtörténik, és ez a megváltás. Jézus esetében is ugyanez volt. Akarta a

mennyei Atya, Gecsemáné kertben az Úr Jézus ezt megharcolta vele, aztán végbe ment a váltság, Jézus elvégzett mindent, elvégeztetett a váltság, ki lett fizetve az ár, ami nagyon drága ár volt – nem olcsó az Úr kegyelme, hanem nagyon is drága –, de azért, mert az Isten, az Atya akarta. Ezért lett fontos nekem ebben a kifejezésben nemcsak az, hogy az Úr szava megszólalt, hanem az Úr rendelete, akarata szerint.

Apró részletekbe menően is elmondta az Úr, hogy mit kell tenni ennél a történetnél, és mindent úgy tettek. „És adá Mózes a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ő fiainak, az Úr rendelete szerint, amiképpen parancsolta az Úr Mózesnek.” Tehát ezt húzza alá, hogy az Úr akar valamit, parancsol, rendel és az bekövetkezik. Ugyanis az ördög még abban is támadhat bennünket, hogy biztos, hogy megváltott, biztos, hogy szabad vagyok, biztos, hogy szolgálhatok? És lehetne sorolni egy csomó bizonytalansági tényezőt, ami az Úr újszövetségi népét is támadhatja. Elsőszülött és a lévita ott a pusztai vándorlásnál, most még csak a Sínai hegynél, ott vannak, a létük, a jelenlétük és annak a 273 személynek mint számfelettinek a megváltási ára a szent sátornál jelezte, hogy a megváltás ennyire biztos.

Ennél csak hatalmasabban mekkora ajándék, hogy Jézus is elvégzett mindent, a megváltásunk ára ott van egyszer s mindenkorra és ezt az Atya akarta. Ezt Jézus nagyon keményen kiharcolta, megharcolta, és ezért lehetünk az Úréi, lehetünk mi is megváltott népe. Ezért lehet az életünk az Úrhoz tartozó élet szentségében, ezért lehet szolgáló életünk, ahogy a lévíták annak idején, de még inkább az Úr Jézus. És ennek a biztosítéka maga az Úr, az ő isteni akarata szerint, és Jézusban mint aki elvégzett mindent. Megváltott népeként az Úrnak éljünk az ő dicsőségére mi is!

Imádkozzunk!

Áldunk azért mennyei Atyánk, hogy ez a bibliai történet is arról a titokról beszél, amit mi a Szentírásban a megváltás titkának ismerhetünk. Sőt még szebb így mondanunk, Urunk, akit a Megváltónak ismerhetünk az Úr Jézusban. Köszönjük, hogy mindent a te isteni akaratod, mennyei Atyai akaratod szerint tett az elsőszülött Fiú, és imádunk, hogy az isteni Lélek, a Szentlélek erejével. Köszönjük, Urunk, hogy ő a mi Megváltónk és mi is mondhatjuk Jóbbal együtt: tudom, az én megváltóm él.

Köszönjük, hogy nemcsak szabadságra hívtál el bennünket, hanem teljesen új életre. Köszönjük, Urunk, hogy ez az élet hozzád tartozhat. Megvalljuk örömmel, hogy hányszor tapasztaltuk már ennek az áldása-

ELSŐSZÜLÖTTEK MEGVÁLTÁSA

it mi magunk is. Köszönjük a szolgálatot, amit végezhetünk neked minősítetten is a gyülekezetben, de egyáltalán az egész életünkkel. És köszönjük, Urunk, amikor bennünket is a sokféle bizonytalanságunk, kétkedésünk közepette a te isteni szereteted, kegyelmed biztos igéjével, bátorításával erősítettél.

Köszönjük, Urunk, hogy amit a mennyei dicsőségben tökéletes módon végezhetnek az angyalok, és elhunyt szeretteink ott tenálad, azt mi ugyanolyan alázattal, a te kegyelmed által tökéletesen tehetjük itt a földön. Köszönjük, hogy nemcsak a Lévi törzse szolgálhat már neked, hanem minden néped. De köszönjük, Urunk, ennek az ószövetségi történetnek a lelki üzenetét.

Arra kérünk téged, hogy erősítsd a hitünket, az odaszánásunkat. Könyörülj rajtunk, Urunk, ha az életünk valamelyik részét még mindig nem akartuk neked átadni. Add, Urunk, hogy alázattal merjük kimondani, hogy mindenünk a tiéd.

Kérünk téged arra is, Urunk, segítsd azokat a testvéreinket, akik betegágyon fekszenek, és úgy érzik, hogy mit tudnának ők szolgálni neked, hadd láthassák meg, hogy életükkel szolgálnak. Hadd láthassák meg, Urunk, hogy mi a terved velük is. Kérünk téged arra, add, hogy a gyülekezetünk is mint közösség legyen szolgáló, neked szolgáló, terád mutató közösség.

Kérünk téged arra, könyörülj meg magyar népünkön, a mi magyar népünk nem akarja a te uralmadat, adj, Urunk ébredést, hozzád térést a mi népünknek. A Kárpátalján lévő magyar testvéreinknek, kérünk, különösképpen is adj megoldást a mostani nehéz helyzetben. Kérünk arra, Urunk, hogy a népünk vezetőit is tartsd kezvedben. Bárcsak minél többen lennének közöttük is, akik hozzád tartoznak, akik szentek és ezt a szent életet élik meg a politikában is. Kérünk téged arra, hogy amíg nem is a tiéd, addig is igyekezzenek neked kedves módon munkálkodni.

Urunk, hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért.

Ámen.